

Андрій Пйонтко – слюсар-“кардіолог” дизель-двигунів

Слюсар із рухомого складу Андрій Пйонтко в локомотивному депо Тернопіль вважається добрим фахівцем з ремонту дизельних двигунів М756Б, що експлуатуються на дизель-поїздах серії ДР1А. Скільки двигунів довелось відремонтувати йому за майже 20 років праці в депо, знають хіба що його роботящі руки. У середньому на ремонт дизеля виділяється 180 годин, який виконують дев'ятеро працівників депо у дві зміни. Андрій Богданович – віртуоз своєї справи, керівництво депо неодноразово матеріально заохочувало його за професіоналізм, а минулого року на конкурсі “Кращий за фахом працівник Львівської залізниці” його було визнано кращим працівником у локомотивному господарстві.

Андрій Пйонтко змалку відчув потяг до автомобільної справи, тож після закінчення школи подався у Підволочиськ, на Тернопільщину, в авторемонтне училище. Після закінчення училища працював мотористом у рідному селі, а після служби в армії молодому спеціалістові запропонували роботу в Тернополі на станції техобслуговування, та він пішов на залізницю – слюсарем з ремонту рухомого складу в локомотивному депо Тернопіль. Досвід у ремонті двигунів автомобілів здобув ще під час служби в армії в авторемонтних майстернях в одній із військових частин Львова. Хоча принцип двигунів автомобілів та дизель-поїздів однаковий, все ж залізничні дизелі мали свою специфіку у ремонті. Тож ще пізніше Андрій Богданович переймав навички у досвідченого наставника Володимира Лисака. Нині Андрій Пйонтко – слюсар з рухомого складу 5-го розряду, хоча своєю професійністю справедливо заслуговує на найвищий, 6-й розряд! У бригаді слюсарів Андрій Богданович наймолодший за віком, та досвіду в нього вистачить на кількох працівників.

– Чому не продовжили навчання? – запитую в Андрія Пйонтка.

– Можливість вчитися в мене була, адже я успішно закінчив середню школу. Міг залишитися у Львові, в армії на надстрокову службу, та повернувся на Тернопільщину. Одружився, народилося двійко дітей, треба було думати, як прогледувати родину, а на навчання вже не вистачало часу. Свої ремонтні навички застосовую і в ремонті власного авто – на станцію техобслуговування не звертаюся, всі ремонтні роботи виконую сам. Це мені подобається, і я можу собі це дозволити, бо працюю позмінно – два дні по 12 годин, два дні відпочиваю.

Робота у слюсаря Андрія Пйонтка складна й відповідальна, вимагає не лише добрих знань, але й вправності у виконанні ремонтних робіт. Локомотивне депо Тернопіль має право на проведення складних ремонтів дизель-поїздів серії ДР1А – поточних ремонтів в обсязі ПР-3, хоча виконує й простіші ремонти – технічне обслуговування ТО-3 та поточні ремонти ПР-1. Тож двигуни М756Б потрібно повністю розібрати, всі деталі та складові двигуна перевірити на справність, а виявивши несправність, відремонтувати до рівня потрібних стандартів, а потім знову зібрати. Всю цю непрсту роботу виконують слюсари обох змін,

до них при необхідності долучаються токарі, електрогазозварники та працівники інших професій депо. Свою роботу слюсар Пйонтко знає досконало, бо обрав фах, який йому до серця. Робота в цеху одноманітна, все як у замкнутому колі: відремонтовано один двигун, надходить наступний і так впродовж майже 20 років.

Хоча робота слюсаря з ремонту рухомого складу непроста, вимагає постійної зосередженості і точності, та Андрій Богданович її вважає улюбленою і гідною справжнього чоловіка. Завдяки професійності йому доручено займатися й ремонтом циліндрових кришок. Усе він встигає, а додаткова оплата за сумісництво у роботі зайвою не буває.

Окрім роботи зі складними агрегатами, любить Андрій Пйонтко попрацювати на землі. У селі, де мешкають батьки його дружини, за сорок кілометрів від Тернополя, родина Пйонтків збудувала будинок, тримає там господарку. До того ж гарно родить фруктовий сад, дає врожай і невеликий город.

– Із задоволенням усією родиною приїжджаємо в село, в домівці є всі вигоди і зручності: газ, гаряча вода, – розпові-

дає Андрій Богданович. – Тут відчуваємо себе господарями.

Поміж тим слюсар Андрій Пйонтко має особливе захоплення, яке, крім морального і психологічного задоволення, дає йому і додатковий зарібок до сімейного бюджету. Це – фото- та відеозйомка. Тепер, коли в нього з'явилася професійна апаратура, фотомайстра Андрія Пйонтка запрошують для зйомок весіль та інших урочистостей. У сімейних фотоальбомах є багато зроблених ним фото-знімків, кожен з яких – цікавий спогад про якусь подію в житті родини.

Любов до фотосправи в пана Андрія з'явилася ще у шкільні роки, тоді він робив перші свої фотознімки фотоапаратом “Смена”, потім був “Зенит”.

Відтепер робота слюсаря з ремонту рухомого складу Андрія Пйонтка завдяки його захопленню до фотомистецтва видається йому не такою буденною і монотонною. На роботі він – кращий працівник у локомотивному господарстві, а поза нею – сам собі режисер: творить цікаві фото- і відеосюжети.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото автора

Радіомеханік Святослав Шевчук – господар Рахівської дільниці зв'язку

на роботі всі називають його Ярославом або Славком.

Доля усміхнулася кмітливому, охочому до знань юнакові, коли ще під час навчання у Львівському залізничному технікумі його запримітив викладач радіозв'язку Володимир Ілліч Усенко. Саме він запропонував йому роботу лаборанта у своїй лабораторії. Це, у свою чергу, дозволило глибше пізнати тонкощі радіотехніки.

Майже тридцять літ минуло з того часу, як дипломованого спеціаліста-зв'язківця скерували на роботу до Івано-Франківської дистанції сигналізації і зв'язку. Знання, здобуті в навчальному закладі, неабияк пригодилися уже на початку професійної кар'єри, адже Святославі Шевчуку довірили ремонтувати пристрої маневрового радіозв'язку. Особливо складними і клопіткими в ремонті були переносні радіостанції, але з роботою хлопцеві справлявся блискуче. Це дивувало навіть досвідчених спеціалістів і вони ділилися з ним досвідом та запчастинами. Крім того, Святослав ніколи не відмовлявся відремонтувати особистий радіоприймач, магнітофон чи інший пристрій колегам по роботі. Поряд із ним я багато років працював у Коломийському будинку зв'язку і бачив, як любов до своєї професії підносить його на вищий професійний рівень. Через деякий час на заслужений відпочинок вийшов багатолітній радіомеханік Рахівської дільниці Василь Юрчук і Святославі запропонували цю ділянку роботи.

Погодився охоче, адже всім серцем любить свої Карпати і тепер отримав змогу постійно бувати на станції від Надвірної до Берлібаша. Проте застав тут морально застарілі пристрої радіопоїзного зв'язку. Ця “доісторична” лампова апаратура часто ви-

ходила з ладу й неодноразово вдень і вночі, у робочі й вихідні дні доводилося виїжджати на усунення пошкоджень. Коли додати, що дільниця, яку обслуговує радіомеханік, має протяжність понад сто кілометрів, можна уявити, чого вартувало тільки добратися до місця роботи.

Минули роки. На зміну ламповій радіоапаратурі прийшла сучасна, напівпровідникова, яка дозволила в рази підвищити якість зв'язку. Але і ця техніка потрібно обслуговувати вчасно, якісно, згідно з графіком технологічного процесу. За сумлінне ставлення до своїх професійних обов'язків радіомеханік Святослава Шевчука неодноразово відзначали. Його фотографія – на Дошці пошани підприємства.

Моя розповідь про цю людину була би доволі “сухою”, майже біографічною, якби я не знав його характеру і уподобань. Пригадую, як одного разу вночі вийшов із ладу зв'язок на Рахівському напрямку (тоді я працював черговим електромеханіком ЛАЗу в Івано-Франківську). Щоби оперативно зробити відповідні заміни, потрібна була присутність спеціаліста в проміжному ЛАЗі станції Делятин. Жінка-електромеханік, яка відповідала за цю ділянку роботи, мешкала досить далеко, а тут ще темна ніч. Про всяк випадок я зателефонував Святославі і попросив допомоги, хоча прекрасно знав, що це не входить у його службові обов'язки. Без зайвих слів він миттєво прийшов у ЛАЗ і ми спільними зусиллями вчасно справилися із завданням. А скільки було подібних випадків, нині й не злічити.

Старший електромеханік Володимир Крижанівський задоволений роботою свого підопічного. Він пригадує, як минулого року, саме на свято Стрітіння, стихія пошкодила

лінію зв'язку на перегоні Лоева–Надвірна. Тоді Святослав працював, не покладаючи рук, і разом із іншими ремонтниками зробив усе можливе, щоби за найкоротший термін відновити пошкоджені дроти. Подяка і добре слово керівника підрозділу стали для нього найвищою нагородою.

Але людина живе не тільки роботою. У кожного з нас є родина, уподобання і захоплення. Дружина Святослава – Марія є берегинею домашнього вогнища для чоловіка та дітей – Романа і Людмили. Марія теж залізничниця, і вже майже чверть віку працює черговою стрілочного поста станції Надвірна.

Карпатські ліси, окрім смерічок, які підпирають синє небо, багаті грибами, ягодами, цілющими травами і... легендами про славного опришка Олексу Довбуша. Святослав любить розповідати про все, що чув колись із вуст дідів. А коли настають вихідні або відпустка, Святослав разом із сином – цілими днями на “тихому полюванні” у грибних лісах та на риболовлі.

А ще колись у Святослава Шевчука була чудова пасіка, духмяним гірським медом він щедро частував своїх друзів і колег по роботі. На жаль, сильні морози і шкідники знищили бджолосім'ї і цього року дружні рої уже не кружлятимуть над білоцвітними вишнями у саду. Та Святослав не впадає у відчай. Збирається відновити пасіку, як тільки з'явиться матеріальна можливість і час.

Іван ВІЙТЕНКО, колишній електромеханік зв'язку, член Національної спілки журналістів України
Фото Олега Гнатюка, радіомеханіка Івано-Франківської дистанції сигналізації і зв'язку